

Corespondențe

Stimate tovarășe redactor-șef,

În revista de care răspundeți a apărut o dare de seamă asupra ultimei noastre premiere, Calupul de iluzii, a debutantului în materie Lițu Ferezecaru. Sus-numita dare de seamă a provocat o imens de dureroasă stupefacție în sinul colectivului nostru, care, până mai deunăzi, stima publicația dvs., având și un număr de abonamente care acum se văd puse în discuție de mai mulți tovarăși, întrucât ce sens mai are?

După cite s-a putut constata din cercetările unor organe de-ale noastre, locale, criticul care și-a permis acel injurios articol (și care nu e la prima abatere de acest fel — lucru ce ne miră tot atât de mult, dar despre care vom mai reveni) a fost văzut dormind în timpul unor momente-cheie ale spectacolului, pentru care s-au cheltuit două luni de repetiții, costume, energie până la singe și recuzită ca să vină-cine? — să-l distrugă dintr-un deget. Pe de altă parte același — nomina odiosa! — a rămas în pauză mult timp după ce partea a doua începuse, iar la sfârșit a și întrebat chiar „de cine e piesa?” Japt absolut inadmisibil la un om căruia i s-a dat un program gratuit, cînd s-a observat că nu și-a cumpărat.

Dacă va fi nevoie, vom dezvălui și amănuntele reale tenebroase care au dus la scrierea acestui trist articol. Deocamdată, am înaintat un memoriu celor în drept. Uă invităm să dați cuvenita dezmințire pentru ca gazeta să nu se afle în neplăcuta situație de a nu mai fi citită pe viitor.

p. Director al Teatrului
ss. Indescifrabil.

Dragă tovarășe Codău,

Întru direct în subiect, știu că așa îți place și dumitale. Ce-ai avut frate cu mine? Înțeleg că nu ți-a priit piesa, e mizericordioasă, mă rog — dar ce puteam face din rolul ala nenorocit? Un actor de provincie — să nu mă corectezi cu „regiuni”, lasă așa — rămîne un actor de provincie. Eu n-am avut norocul colegului meu de generație de la București U. B. (știi duminică cine!) și am rămas la categoria a doua. „Vorbe, vorbe, vorbe” spune Hamlet (știi dumneata în ce pagină, nu mai insist), da, înțeleg filozofia, dar te rog să ne crezi și pe noi că cu două repetiții zilnic și trei spectacole în deplasare, cu geamul autobuzului spart și chiveta înfundată în cabină, plus cursul de estetică și altele nu prea înii vine să mă interiorizez. Și atunci te întreb: cum să creiezi? Ai dreptate, nu te contrazic, să știi însă că m-ai supărat foarte tare. M-am gîndit că nu pot să-ți cer nimic decît să rupi scrisoarea asta pe care n-am vrut să ți-o scriu și nu știu de ce ți-am trimis-o.

Te sărut, al dumitale,
Miky Ciobănaș

P.S. Miky! Despre care în 1950 ai scris cu mîină proprie — ți-amintești? că eu te păstrez: „e o făgăduință”. Ehe! Și acum?... Pentru mine rămii același. Adio.

Către

Secția culturală a revistei „Critica”

Citind cu mare satisfacție cronică dv. la spectacolul Calupul de iluzii dat în orașul nostru de teatrul local, aflat acum într-un vădit impas, vă exprimăm întreaga bucurie pe care am resimțit-o. Just și clar: să se termine odată cu pretensele „valori” scriitoricești, ale căror lucrări fără cap și fără coadă, ieșite din ambiții pecuniare, n-au niciun merit literar. Eroarea teatrului e că a montat piesa, distribuind și niște actori... N-am vrea însă să jignim hîrtia pomenindu-i. Așteptăm și o analiză mai profundă a instituției pentru că altfel se creează impresia că există pericolul de a se duce de ripă.

Primiți caldele noastre mulțumiri
Un numeros grup de spectatori.

Trimit alăturat, decupată din consora dv. „Critica“, o așa zisă cronică la o premieră locală, a unui oarecare Codău (cine-o fi?) N-ar merita o împunsătură aciadă, cum numai dvs. știți să luați poziție?

Cu stimă,
Un cititor.

Tovarășe președinte al Uniunii Scriitorilor,

Dacă un autor aflat la întâia sa piesă și avînd părul aproape cărunț poate fi înjosit într-un asemenea hal de un gazetăraș de ocazie atunci înseamnă că noi, scriitorii, am rămas definitiv la cheremul tuturor ageamiilor și că nu ne mai putem desfășura munca de creație nicicum.

N-ar fi momentul ca obștea noastră să se miște? N-am pretenția unei reparații — n-am cu cine discuta la ziar, în fața lui dom'Costică, redactor șef, n-o să mă căciulesc eu — dar o intervenție fermă a Uniunii am impresia că s-ar impune.

Dumneavoastră ce credeți?

Cînd trec pe la București, vă răpesc cîteva minute ca să vă povestesc și unele amănunte pe care, experimental, le rețin deocamdată.

Cum mai merge cartea? E gata? O aștept cu nerăbdare, în fiecare zi mă întrezesc la librărie.

Afectuos,
Lițu Ferezecaru

Către Președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă,

— recomandat expres —

Subsemnata Ralița Pașcanu, regizoare de opt ani la teatrul de unde vă scriu, îmi permit a vă ruga să dispuneți o anchetă care să lămurească odată pentru totdeauna cazul cronicii apărută în revista „Critica“. După o muncă enormă, în care toată lumea a pus mai mult decît sufletul, un ziarist grăbit și incorect din București își îngăduie, între două trenuri, să facă praf absolut tot ceea ce s-a creat cu atîta abnegație și era menit să rămînă în patrimoniul permanent al teatrului. Acum publicul se ia după cronicar și nu mai vine la spectacol. Teatrul dă vina pe mine. O anchetă obiectivă va arăta cine e într-adevăr vinovat de eșec. Căci regizorul nu poate refuza o piesă, chiar cînd o consideră antipiesă.

Vă mulțumim anticipat,
ss. Ralița Pașcanu

Codăule,

ne-ai făcut un serviciu extraordinar cu cronică la Calup. Acuma, după tine putem și noi să ne spunem părerea despre gogoșa asta umflată, care ne-a înăcrît sufletul. Ai demontat-o cu finețe și ai arătat că e... goală. S-au supărat mulți, dar să te pupe-n creștet că ești deștept.

Salve tu,
de la colegii tăi din biata redacție de provincie și lunară

P.S. Nouă nu vrei să ne scrii nimic, hai?

Către Consiliul Teatrelor

La adresa dv. nr. 138/994 vă informăm că alaltăieri a avut loc o dezbatere cu întregul colectiv al teatrului nostru, referitor la cronică spectacolului Calupul de iluzii. Au luat cuvîntul 28 de tovarăși. Aproape toți au apreciat justetea și seriozitatea articolului apărut în revista „Critica“. Întregul colectiv a apreciat ca un ajutor prietenesc acel articol. S-a trimis o scrisoare în acest sens și redacției respective. De altfel, spectacolul a fost scos de pe afiș din lipsă de public.

Președintele comitetului regional de cultură și artă,
ss. Indescifrabil.

TELEGRAMĂ :

Revista „Critica“ București, redactor,
Ion Codău

*Bravo, salut criticul adevărat, scăr-
măneală mare teatru. Dezbateri o zi,
mai vino pe la noi stop.*

Ilie Sutilă
membru în consiliul artistic.

Redacția „Critica“

(prin telex)

*În timpul lipsei mele localitate
motiv nu interesează, omenesc, direc-
torul administrativ, locuitor tempo-
rar, v-a trimis o scrisoare în numele
teatrului. Citind ulterior copia, rupt
obiectul de supărare, rog neapărat
socotiți nula. Persoana sancționată,
abuz de funcție. Prelucrat colectiv,
articol just, mulțumim sprijin. Altfel
ce mai faceți? Uă mai așteptăm cu
drag,*

Director,
ss. Rabega

**Tovarășului secretar general
de redacție**

*Rog aprobați cheltuieli de deplasare
în orașul P. unde am fost anunțați de
o nouă premieră pe țară, doresc a
pleca acolo pentru o eventuală cro-
nică.*

ss. Ion Codău

Referat :

*Da' mai stați dracului și în București, că sînt destule premiere și aici, nu mai
umblați fleandura prin provincie. Nu mai vreau corespondență. Să scrie cineva de
acolo. Ce? Acolo nu sînt oameni de teatru? Chiar dacă nu-s, să-i facem. Salut.*

Secr. Gen. de red.
ss. Absolut indescifrabil.

Anexă :

*Codău : ai fost propus la primă pe semestrul II pentru reușita cronicii la Calupul
de iluzii. Ai fost însă sancționat cu anularea primei din cauză că, datorită neprincipia-
lității tale, nu știu ce spectacol din provincie a fost scos de pe afiș. Să te-nveți minte !*

— Auzi dom'le... Să mă eritlee PE MINE !